

**NE
SLI
BUJ**

Copyright © 2024. PROMISE ME NOT by Meagan Brandy

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Balzano, 2026

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-6056-5

NE SLI BUJ

MEAGAN BRANDY

přeložila Martina Balzano

1. KAPITOLA

PAYTON

SOUČASNOST, 2. ČERVENCE

Deaton pláče, prohýbá se v zádech, kope kolem sebe a ze všech sil se snaží dostat z čistého bodýčka, které se mu pokouším natáhnout na ruce. Dneska ho převlékám už potřetí. A sebe taky.

„Neplakej, prcku.“ Podaří se mi zapnout dva cvočky a rozhodnu se, že ten prostřední může zůstat rozepnutý. Deatona polechtám na drobných chodidlech, chytím je, se širokým úsměvem jimi kývu ze strany na stranu a předstírám, že hrajeme hru. Funguje to jako zaklínadlo. Na půl vteřiny sebou přestane šít – dost dlouho na to, abych mu rychle navlékla bavlněné šortky.

Pak vykřikne, natáhne ruce a rozvírá a zavírá pěstičky – dává mi najevo, že chce, abych ho vzala do náruče.

„Vteřinku, vydrž.“ Nakouknu do prádelníku a hledám další čistý top, ale zásuvka je prázdná – až na trička, která nosím na spaní –, a když se podívám do skříně, zírají na mě jen holá ramínka. Tedy na straně vyhrazené pro oblečení, do kterého se vejdu. Pohled mi padne na koš s čistým prádlem u postele, povzdechnu si a vyhrabu z něj to nejmiň pomačkané tričko.

Stejně jsem se ještě neosprchovala, tak proč bych měla žehlit nebo řešit, jestli spolu barvy ladí.

Žehlit. Posměšně si odfrknu. Jasně. Maximálně tak hodím celou várku ještě jednou do sušičky a doufám, že se tím aspoň částečně vyhladí ty nejzmačkanější kousky.

„No, zlato, vypadá to, že oficiálně přidáváme praní na náš nekonečný seznam úkolů.“

Deaton se ještě víc rozpláče a připomene mi, proč je tak důležité, aby dodržoval svůj zajatý režim bez ohledu na to, co se děje mimo něj.

„Já vím, já vím. Nestihl sis kvůli mně zdřímnout a teď jsi nevrlej.“ Přetáhnu si tričko přes hlavu tak nešikovně, že se zachytí o drdol. Rozcuchám si už tak rozčepýřené vlasy ještě víc, ale neobtěžuju se uvolněné prameny vytáhnout zpod lemu tenké bavlny.

Zvednu chlapečka, který vydrží nebýt u mě v náruči, jen když se koupe. Bláhově jsem si myslela, že časem přestane být taková přísavka, ale opak je pravdou. Škoda že ho nemůžu koupat pořád, abych měla aspoň chvilku volné ruce. Přestože stejně nic nestihnu, ani když je ve vaně, i tak mi těch deset minut sezení na podlaze s nulovou zodpovědností stojí za sušení, navlékání plenek a oblékání.

V tu chvíli nemám žádné povinnosti, jen všudypřítomný strach, že se na zlomek vteřiny podívám jinam a on se zavrtí a sjede pod hladinu.

Jo, koupání není zrovna odpočinková aktivita, ale ten jeho úsměv, když kolem sebe cáká vodu, mi to bohatě vynahradí.

Pobíhám s ním po místnosti, přecházím z jednoho rohu do druhého, ale Deaton se dál vzteká, otírá se mi obličejem o hrud' a tahá si za kudrnaté vlásy.

„Jsi unavenej, chlapečku?“ Políbím ho na čelíčko a přitisknu ho k sobě, ale ten můj kluk chce mít o všem přehled. Sotva

pozná, že se ho snažím uspat, v momentě zvedne hlavičku, vyfoukne pusou a z koutku jeho rozkošných rtů se vyřine proud slin.

„Aha, foukáme bublinky, když brečíme, co?“ Za pochodu rychle popadnu bryndák a připnu mu ho. Když si všimnu, kolik je hodin, vyvalím oči. „Do háje.“

Sevru rty a povzdechnu si. Měla jsem být připravená už před hodinou. Při pomýšlení na to, co mě dneska večer čeká, se zhluboka nadechnu.

„Teď, nebo nikdy, zlato.“ S dekou přehozenou přes rameno a hračkou v ruce vklouznu do žabek a dělám to, co jsem si slíbila, že dneska neudělám.

Vydám se k sousedům Lolli a Nateovi.

Ve vstupní hale se zastavím a zaposlouchám, hašteřivé hlasy mi napoví, kterým směrem se vydat. Otevřu dveře do Lolliny pracovny.

„Pomozte mi někdo, pro lásku k horkému kafi. Prosím.“ Vyletí to ze mě dřív, než se stihnu rozhlédnout, a bohužel nemám dost energie ani na to, aby mi spadla brada. Nebo abych se zasmála.

Lolli, holka, která se bojí svatby a všeho, co souvisí s přiznáním citů, i když se v tom už zlepšuje, stojí na stoličce uprostřed místnosti v nadýchané bílé svatební róbě. Její sestřenice a nová spolubydlící Mia klečí vedle ní s jehlou a metrem v ruce. Lolli by do těch šatů nedostali ani násilím, kdyby Mie nechtěla pomoci rozjet její krejčovský salon.

Okamžitě mi klesnou ramena. Odtud se jen tak bez povšimnutí nevytratím.

„Ahojky...“ Lolli se zaměří na Deatona a pokusí se slézt ze stoličky, ale Mia ji rychle zadrží.

„Počkej! Lolli, neblbni!“ Zavrtí hlavou. „Co když tě to mimčo pozvrací?“ řekne, jako by to už probíraly.

„Neblázní. Už mi s tím lezeš na nervy.“ Podívá se na mě a omluvně nakrčí čelo. „Promiň, ale ona je hotovej bachař.“

„To je dobrý. Já jen...“ Zaváhám a rozhodnu se, že jedna pravda postačí. „Moc ráda bych se osprchovala, než dorazí Nateovi rodiče. Nesnáším, když před nima vypadám úplně neschopná.“ Nebylo by to poprvé.

Dívám se z velkého zadního okna, sleduju pár běžců mířících k oceánu a doufám, že mi zrovna dneska nepředhodí další důvod, kvůli kterému budu mít nervy na pochodu. Naštěstí to neudělá.

„Nejsi neschopná a víš, že by tě Sarah a Ian nikdy neodsoudili,“ připomene mi Kalani – říkáme jí Lolli – něco, co už vím.

Pokud se někdy rozhodne ustoupit a dovolí Nateovi, aby si ji vzal, bude mít nejlepšího tchána a tchyni na světě. I když musím říct, že znám ještě jedny rodiče, kteří jsou stejně tak skvělí. Samozřejmě to nejsou ti moji. Myslím ty jeho.

S polknutím tu myšlenku zaženu.

„Naštěstí nebudou ve městě dřív než v pět,“ dodá Mia s úsměvem.

„No jo!“ přitaká Lolli.

Svraštím obočí a usoudím, že si nedělají legraci. Asi nejsem jediná, kdo dneska ztratil pojem o čase. „Je půl šesté,“ sdělím jim tu špatnou zprávu.

Lolli střelí pohledem po Mie, která se hlasitě zasměje, a já na ně koukám, přehodím si Deatona na druhý bok a mírně se s ním pohupuju, protože je čím dál neklidnější.

I s rozmrzelým miminem v náruči se musím usmívat, když se ty dvě hašteří jako ségry.

Lolli potichu zavrčí. „Musím to sundat, než se vrátí a –“

„Jsme zpátky!“ zavolá někdo z přední části domu, Lolli se zarazí a všechny ztuhneme, jako by nás někdo ponořil do tekutého dusíku.

Srdce mi spadne až do žaludku a dlaně zvlhnou ledovým potem.

Bože. Ne, ne, ne...

Zvednu oči a setkám se s pohledem Lolli a Miy. Panika, která mnou zmítá, se odráží i v jejich tvářích, každá panikaříme z jiného důvodu, ale ten můj je tajný. Není to zrovna nejlíp střežené tajemství, ale je to tajemství.

Z omámení nás vytrhne tlumené žuchnutí a okamžitě se dáme do pohybu.

Mia se rozběhne rozepnout Lolli zip na šatech a ta si rve z dlouhých tmavých vlasů pinetky.

Otočím se na patě, jsem pevně rozhodnutá utéct, takže stisknu kliku a chystám se proběhnout zadní částí domu, aby mě nikdo nezahlédl.

Na tohle nejsem připravená. Myslela jsem, že se zvládnou tvářit statečně, ale ukázalo se, že to byl velký omyl. Je mi špatně už jen z toho pomýšlení a prostě... nemůžu.

Potřebuju trochu víc...

Dveře se otevrou a já vyjeknu a skoro ztratím rovnováhu, ale pak zvednu oči k příchozímu. Málem spolknou vlastní jazyk.

Jako by mi do žil vstříkli cement a každý centimetr mého těla ztěžkl a proměnil se v kámen. Tep se mi zrychlí a pak prudce zpomalí, když se můj zrak zastaví na páru zamýšlených hnědých očí, které znám tak důvěrně, že bych je našla i v davu.

Sevře Deatonovu deku v prstech a já otevřu pusu, ale nic z ní nevyjde.

Ty tmavé oči se zúží, pátrají, vidí.

Jihnou.

Žaludek se mi převrací a kroutí a já nedokážu říct, jestli je to neklidem, nebo vzrušením. Nebo přímo hrůzou.

Jak je možné, že se na mě dívá s takovou něhou? „Co se stalo?“ zeptá se tiše, ale nesmlouvavě, a já chci křičet a plakat zároveň.

„Nic.“ Všechno. „V pohodě.“

„Potřebuje pohlídat Deatona,“ praskne mě Lolli.

„Lolli,“ zasyčím a letmo se po ní ohlédnu. Snažím se soustředit na ni, ale je to moc nápadné, a navíc těžké, a tak pomalu obrátím pohled zpátky k muži před sebou.

A on je opravdový chlap. Pokaždé když ho vidím, něco je na něm jinak. Někdy je to drobnost, třeba kratší sestřih nebo tmavší opálení, než jaké si jeho olivová pleť udržuje po celý rok – buď je to výsledek nekonečných hodin strávených na hřišti amerického fotbalu, nebo se tak narodil, nevím. Jindy je to výraznější. Za ten rok, co jsem ho poznala, má širší ramena a ostřejší čelist. A ty jeho ruce...

Polknu a nedokážu se vymanit z dusivého sevření jeho pohledu.

Jestli se něco nezměnilo, pak jsou to jeho oči. Medově hnědé duhovky září stejně jasně jako jindy, bezchybná kombinace tmy a světla, živé a přitom vážné. Dokonale odrážejí jeho charakter.

Mason Johnson je stejně divoký jako něžný. Je jin i jang. A po téměř devíti týdnech náhlého mlčení stojí přede mnou s výrazem, z něhož mi tuhne krev v žilách.

Neřekne ani slovo, ale ani nemusí. Zachmuřený výraz jeho tváře je dostatečně výmluvný – znepokojení, frustrace.

Vztekl.

A něco hlubšího. Vidím to v jeho ustaraném pohledu.

Stalo se něco? Udělal jsem něco špatně? Rozmyslela sis to...

To je jen několik otázek, které mi klade, aniž by otevřel ústa, ale já na žádnou z nich teď nechci odpovídat. Abych byla upřímná, nejsem si jistá, jestli bych to zvládla.

Změnilo se něco? ptám se sama sebe a polykám jehličky, které mě škrábou v krku.

Ať už je našťvaný, nebo ne, je jemný jako vždycky, pomalíčku přistoupí blíž, a ještě než zvedne ruce, vím, že je vztáhne po Deatonovi.

Zaváhám jen na zlomek vteřiny, ale on si toho všimne, a rty sevře ještě pevněji. Odvrátím pohled, podám mu svého chlapečka a skoro vyběhnu z místnosti. Na chodbě jako bych měla potřebu zrychlit do sprintu, ale moje nohy to nechápou a po chvíli se zastaví – mimo dohled, ale ne z doslechu.

Okamžitě uslyším Masonův hlas a podle jeho konejšivého tónu poznám, že synka uklidňuje stejně jako předtím já. „Co se ti nelíbí, prcku, hmmm?“

V hrudi mě bodne ostrá bolest a zvažuju, že se vrátím a chlapečka si zase vezmu, ale ani ne za vteřinku se Masonovi povede to, co mně ne – Deaton přestane plakat.

Sklopím hlavu a rychle odcházím, tiše za sebou zavřu zadní dveře, aby si mého útěku nevšiml nikdo v přední části domu. Už tak je dost špatné, že se očividně snažím vyhybat všem, kteří právě dorazili, ale nemůžu jinak. To by vedlo k příliš mnoha myšlenkám a na žádnou z nich teď nejsem připravená. Vůbec. V žádném případě.

Rychle přeběhnu verandu, přejdu šest metrů v písku a jsem na verandě vedlejšího domu. Ano, můj starší bratr Parker vlastní dům hned vedle domu svého nejlepšího kámoše. Když mu Lolli řekla, že sousední dům koupila, připadalo mi to jako požehnání, které jsem si nezasloužila. Díky tomu mi poté, co jsem utekla od naší matky, mohl nabídnout vlastní ložnici a svému synovci, jakmile se narodil, dětský pokoj.

Ve chvílích, jako je tahle, si ale říkám, jestli jsem neměla přijmout tátovu nabídku a nastěhovat se k němu, i když byl náš rozhovor nečekaný a trapný, protože jsme se tak moc

odcizili. Ale vím, že jsem se rozhodla správně, když jsem jeho návrh okamžitě odmítla. Neudělala jsem to kvůli němu osobně, ale to mi asi nevěřil, protože jsem mu nic moc nevysvětlila. Kdyby mě znal líp, nikdy by mi to nenavrhl. Chápal by, že bydlet u něj by znamenalo vrátit se do Alricku, kde žije moje matka a rodina, která má stejné příjmení jako můj syn. Rozhodně nechci, aby můj Deaton žil v blízkosti těch odporných lidí. Nenáviděli svého syna stejně tak moc jako moje matka nenáviděla mě.

Opustit to město bylo nejlepší a zároveň nejhorší rozhodnutí, jaké jsem kdy udělala.

Na jednu stranu bude můj synek ušetřený té hrozné osoby jménem Ava Baylorová. Na stranu druhou je to důvod, proč jeho otec zemřel.

Já jsem důvod, proč zemřel.

Polknu, rychle zamknu dveře do ložnice a opřu o ně hlavu. Sotva zavřu oči, na dřevěné podlaze zaduní rychlé kroky. Ani nedutám, slyším jeho zrychlený dech a kliku, kterou jsem ještě nepustila, pevně sevřu.

Vím, kdo stojí na druhé straně. Samozřejmě že šel za mnou.

„Chci být tam, kde jsi ty...“

Pevně stisknu víčka.

Ozve se sotva slyšitelný zvuk, jako by zvedl ruku, aby zaklepal a dožadoval se odpovědi nebo prosil o důvod, ale na poslední chvíli si to rozmyslel. Otevřu oči a zabodnu je do podlahy, stín jeho bot je jen pár centimetrů od mých a o chvíli později zmizí. Odešel.

Zatnu zuby, skočím do sprchy a dám se bleskově dohromady, protože nemůžu promarnit ani minutu.

Uhladím si vlasy dozadu, v přední části si je shrnu mírně do stran, aby vznikla pěšinka, a pak si je sepnu do vysokého

culíku. Rychle si husté mokré prameny zapletu, dlouhé blond vlasy mi i teď sahají až do půlky zad. Pomocí vosku si uhladím poletující jemné vlásy, rychle nanesu bronzer, tvářenku, řasenku a na poslední chvíli i kapku lesku na rty.

Téměř nic z mého oblečení už mi nesedí. Matka mi sice neposlala všechny věci, ale to, co zabalila, je mi o tři čísla menší i osm měsíců po porodu. Když jsem se loni nechala zplnoletnit, podařilo se mi vybrat z banky všechny peníze dřív, než se k nim dostala máma, ale ignorovala soudní příkaz, že mi musí dovolit vyzvednout moje věci. Nakonec jsem si uvědomila, že když bych se jí musela podívat do očí a poprosit o ně, přestaly pro mě být důležité. Nestála mi za to, abych se s ní hádala, a o nic jiného jí nešlo. Chtěla mě provokovat. Tak jsem jí k tomu přestala dávat záminky.

Našetřené peníze z výher v soutěžích krásy, do kterých mě nutila, a z tajných fotografických soutěží, o nichž nic nevěděla, mi stačily na všechno, co jsem potřebovala, ale jen proto, že bratr odmítl přijmout jediný cent za nájem. Měly by mi vydržet ještě tak půl roku, nebo i déle, pokud se Lolli a Parker budou dál předhánět v nakupování věcí pro Deatona a pro mě, než si to budu moct sama dovolit. Sice to po nich nechci, ale je pravděpodobné, že nás zásobovat budou dál.

Kvůli prázdné skříni a nabraným kilům, která moje tělo odmítá pustit, jsem skoro celý rok nosila jen legíny, trička a lehké mikiny s kapucí. Podívám se na sebe do velkého zrcadla vedle skříně a nad svým odrazem si povzdechnu.

Je na míle vzdálený holce, kterou jsem byla, když jsem se poprvé objevila u bratra v džínách za dvě stě dolarů a s kabelkou, která stála víc než záloha na jeho nové auto. Byla jsem dokonalá bohatá holčička, navenek upravená a bezchybná, ale uvnitř jsem se dusila a hladověla – doslova, kvůli matčině potřebě dělat si z dcery trofej. Dovolila mi se najíst, pokud jsem

pak pod jejím dohledem všechno vyzvracela. Směla jsem jíst jen to, co mi sama připravila, a „vitaminy“, které mi každé ráno dávala.

Nejlepší snídaně je hrst nesolených mandlí a prášek na potlačení chuti k jídlu, viď, mami?

Zaženu myšlenky, které mi jen zhoršují náladu, a prohlédnu si svůj outfit – šalvějově zelenou sukni, volný vanilkový svetr se spadlým ramenem a pod ním tílko stejné barvy, které zakrývá silná ramínka mé kojící podprsenky. Všité šortky se mi zarývají do stehů, ale v sukni to není vidět, a pas je dost vysoký na to, aby moje křivky aspoň maličko vytvaroval.

Do svého starého oblečení bych se asi nevešla, ani kdybych rok držela hladovku.

Mám širší boky, silnější nohy a všechny ostatní části mého těla jsou na tom stejně. Zadek, prsa a břicho. Dokonce i chodidla mám větší, nevejdu se do několika párů bot, na které se mi prší ve skříni, nebo je mám možná jen oteklá z nošení nejen dvanáctikilového chlapečka, ale taky dvaceti poporodních kil.

Zavřu oči, zhluboka se nadechnu a donutím se odejít z místnosti dřív, než ztratím nervy a požádám Parkera, aby Deatona přinesl zpátky, protože si musí zdřímnout. Tuhle moji výmluvu už prohlédli, pokud o něčem svědčí ohrádka, kterou Lolli koupila do svého bytu, protože věděla, že se tam parta chystá trávit většinu týdne.

Při té myšlence se mi zvednou koutky rtů.

O všech nových lidech ve svém životě můžu říct jedno – mám z nich pocit, že se mnou chtějí trávit čas ne proto, že jsou to přátelé mého bratra nebo rodina jeho přítelkyně, ani protože jsem pořád nablízku, ale proto, že jim na mně opravdu, upřímně záleží.

Mají mě rádi, a co je důležitější, mají rádi mého synka.

Se vztyčenou hlavou a nacvičeným úsměvem vyjdu zadními dveřmi a mávám, zatímco všichni na vedlejší verandě křičí nadšením.

Falešný úsměv na mé tváři okamžitě zmizí a místo něj se objeví opravdový, který se s každým krokem směrem k nim rozšiřuje.

Tedy až do chvíle, kdy se setkám se zamračeným pohledem muže opřeného předloktími o zábradlí – jako by na mě čekal.

Jsem si jistá, že čekal. Poznám to z jeho zaťaté čelisti a pevně sevřených plných rtů. Zlobí se na mě a má na to právo.

Všichni přijeli oslavit Den nezávislosti, takže vědí, že mám na celý víkend plány, že nemám kam utéct, že budu přebíhat od nás k Lolli a o kousek dál do domu, který on spoluvlastní se svými přáteli. Což neznamená, že neudělám všechno pro to, abych se vyhnula... všemu.

Privře oči, jako by mi četl myšlenky, a z výrazu, který se mu objeví na tváři, mi přeběhne mráz po zádech. Sálají z něj slova, která nemusí vyslovit nahlas. V těch pronikavých očích stojí vzkaz jasný jako facka: *Neopovažuj se.*

Promiň, Masi, ale musí to být.

Před několika hodinami zapadlo slunce a vynořil se nový pocit strachu.

Odpoledne bylo rušné, byla tu spousta lidí a hovoru, takže bylo snadné být zaneprázdněná a na nic jiného nemyslet, ale během poslední půlhodiny odcházel jeden pár za druhým, jedna skupina za druhou, a když jako další vstal můj bratr a jeho přítelkyně Kenra, stáhlo se mi hrdlo. Než se stihnou zvednout a souhlasit s tím, že to zabalíme, dvojice se podívá mým směrem.

„Zůstaň ještě chvíli,“ navrhne Parker, přesně jak jsem čekala. „Vezmeme Deatona domů a uložíme ho.“

Úzkost ve mně vyvolá vlnu nevolnosti a já se podívám na spící miminko schoulené vedle mě na gauči na verandě, deku má vytaženou až k bradičce, kouká z ní jen jeho obličejík a chomáč tmavých kudrlinek nad čelem.

„To nemusíte.“ Chci vstát, ale bratr mi položí ruku na rameno a zastaví mě.

Jeho oči, téměř stejně modré jako moje, zjihnou. „Zůstaň, Peep. Zapnu chůvičku a budu ho hlídat jako ostráž. Stejně se chceme dodívat na ten dokument, takže ještě nepůjdeme spát. Uvolni se a užij si večer. Přijď domů, až se ti bude chtít.“

Chci namítnout, co když se probudí a bude mě potřebovat, ale oba víme, že se to nestane.

Deaton, přestože chce být pořád u mě v náručí a obvykle neusne bez houpání, hlazení nebo broukání, spí jako dudek, a navíc přesně v tuhle chvíli by měl jít do postýlky. A kdyby bylo potřeba, můžou mu dát láhev.

Když zaváhám, Kenra mě šťouchně kolenem, aby upoutala mou pozornost. „Přinesu ti chůvičku, abys měla přehled.“

„Ne, to nemusíš.“ Zavrtím hlavou a usměju se na ni i na bráchu. Vědí, že pokud jde o jejich synovce, naprosto jim důvěřuju. Kenra mi to nabízí jen proto, abych se kvůli výmluvám nepřipravila o těch pár chviliek svobody, které mi nabízejí.

„Díky.“ Víc nedokážu říct a dívám se, jak se Parker sklání a bere svého synovce Deatona do náruče a odnáší ho do vedlejšího domu.

Když se zadívám na pláž, zahlédnu Masona. Taky je pozoruje a vím, co bude následovat. Otočí ke mně hlavu, zaměří se na mě a zmlkne uprostřed věty určené Bradymu, jednomu z jeho tří nejlepších kámošů. Okamžitě se s ním rozloučí a stoupá po schodech vedoucích na verandu rychlostí, která by se dala považovat za běh.

Ruce i nohy mě brní a po celém těle mě šimrají obavy, když se ke mně blíží, nikdo nepostává tak blízko, aby se mezi nás připletl, ale já z Masonova výrazu stejně poznám, že by to nedopustil.

Čekal na chvíli o samotě se mnou stejně dychtivě, jako jsem se jí já bála.

Místo aby se posadil na volné místo vedle mě, Mason zahákne svůj nárt za nohu malého stolku naproti mně, přitáhne si ho k sobě a sedne si přímo přede mě. Nespokojí se s ničím menším než s mou plnou, soustředěnou pozorností.

Chvíli mlčí, u koutků očí se mu objeví vrásky, které se neúspěšně pokusí zahnat. Uplyne několik vteřin, možná dokonce minuta nebo dvě, než otevře ústa. Jeho hlas je vřelý, zraněný šepot.

„Ahoj, Malá krásko.“

Když uslyším přezdítku, kterou mi dal v den našeho seznámení, zhluboka se nadechnu. Zrodila se z nevinnosti, vlastně jako škádlení zábavného a svůdného muže, který se baví na pláži, ale stala se něčím mnohem víc, a láskyplný způsob, jakým ji vyslovil, mě vytrhne z paniky, která se mě zmocňuje. Rty se mi zvlí do něžného úsměvu a on ho opětuje.

„Ahoj, Masi.“

Upřeně mě pozoruje, přejíždí mi pohledem po tváři a pak se zastaví na mém copu. Když se jeho oči vrátí k mým, mihne se v nich jiskra. Je prchavá, a kdybych mrkla, propásla bych ji. Něco mě zahřeje na hrudi a přemýšlím, jestli jsem se podvědomě rozhodla pro cop kvůli němu, nebo to bylo opravdu kvůli úspoře času.

Z té myšlenky mě pálí tváře, ale naštěstí je venku tma a není to vidět.

Mason vzhledne k nočnímu nebi, a když se znovu podívá na mě, jeho ostrý výraz je pryč.

Nemůžu to vydržet, a tak sklopím pohled do klína a sbírám drobné žmolky na dece, kterou jsem si přikryla stehna.

„Payton –“

„Myslím, že si přece jen půjdu lehnout.“ Rychle se zvednu a narazím koleno do těch jeho.

Oba strneme a já se na něj po chvíli odvážím kouknout.

Zatváří se zkroušeně a pomalu vstane. Jsme tak blízko, oba jsme zaklínění mezi křeslem a stolkem.

Moje prsa se přitisknou k jeho břichu, a kdybych jen trochu sklonila bradu, dotýkala bych se čelem jeho hrudi. Zvedne ruku a já sebou trhnu, když se mé tváře dotkne žár jeho prstu. Odtáhne se a odpoví na můj tázavý pohled křečovitým úsměvem.

„Jenom kapka vody,“ zašeptá a teprve tehdy si uvědomím, že mi po tváři stéká slza.

Vůbec jsem ji necítila.

Posuvné dveře se otevřou a Mason se otočí a zamíří rovnou k chladicímu boxu. Popadne dvě piva, otevře třetí a vypije ho dřív, než dojde na písečný břeh. Míří opačným směrem, než postávají jeho přátelé, a zmizí pod temnou noční oblohou.

Klesnu zpátky na gauč, zavřu oči a doufám, že hluboký nádech pomůže skrýt zmatek v mé mysli.

Odešel, protože věděl, že to potřebuju. Přemáhám slzy, které mě pálí pod víčky, zaplaví mě pocit viny kvůli tomu, že se mi líbí, jak vždycky pozná, co cítím. Štve mě to. Neměl by mi tolik rozumět.

Ale on byl takový vždycky, ne?

Poduška vedle mě se propadne, já si opřu hlavu o měkký polštář za sebou a podívám se na svou kamarádku.

Arianna Johnsonová se zadívá směrem, kterým právě odešlo její dvojče, a pak se ke mně otočí s náznakem úsměvu. „Nechceš mi říct, co se mezi váma dvěma stalo?“

Napjatě spolknou knedlík v krku a upřu pohled na měsícem ozářenou hladinu.

Přinutím se zvednout koutky rtů a přijmu plechovku vanilkové limonády, kterou mi podává. „Nic.“

Trochu nakloní hlavu a po chvíli přikývne.

Obě víme, že lžu, ale Ari mi nic nevyčítá.

Co se mezi mnou a Masonem stalo?

Bože. Ani nevím, kde mám začít...

2. KAPITOLA

PAYTON

MINULOST, ČERVENEC

Tohle byla obrovská chyba. Vůbec jsem do Kalifornie neměla jezdit a netuším, co mě k tomu vedlo. Nemluvila jsem s bratrem kdovíjak dlouho, ale vážně byl dobrý nápad objevit se u něj doma a všechno mu vyklopit?

Čau Parkere, zatraceně dlouho jsem ignorovala tvoje pokusy se mnou mluvit, protože jsem byla naštvaná, že jsi mě nechal s tou odpornou ženskou, která nás porodila, a mimochodem, jsem ve třetáku na střední, těhotná, utekla jsem z domova... Jo a abych nezapomněla! Ptáš se, kdo je otcem dítěte? Nikdo jiný než mladší brácha toho kretěna, kterej ti přebíral a týrá holku, do který jsi zamilovanej.

Hrubě si promnu obličej.

Ježíšikriste, jak to, že mě hned nevyhodil na ulici, nebo ještě hůř... nezavolal naší matce, aby si pro mě přijela? Víím, že by to nikdy neudělal, a zatímco já kvůli všemu stresuju, on dělá pravý opak.

Pravděpodobně se stresuje úplně stejně jako já, ale jeho instinkty velkého bratra jsou bezkonkurenční. Chovala jsem se jako spratek a on mě jen podporoval a povzbuzoval.

Bláznivé je, že jeho kámoši jsou stejní, zapojují mě do každé maličkosti, kterou podnikají, a nepřipadá mi to nucené nebo jako by jim moje přítomnost vadila.

Všichni jsou docela pohodoví a bezstarostní. Jsou si mnohem bližší a pletou se do záležitostí druhých víc, než jsem zvyklá, ale podle toho, co vím, to myslí dobře. Jsou spíš jako malá rodina přátel, kteří na sebe nekašlou.

Přesto když se podívám na Parkera s Kenrou schoulené u houpačky a na ostatní, jak se cákají ve vodě kousek dál, je mi jasné, že sem nepatřím.

Nejsem... jako oni.

Oni mají plavky, vlasy vysušené větrem a holky na sobě nemají ani kapku make-upu, což je na pláži normální. Já stojím u vody ve značkovém svetru, který se ještě ani neprodává v obchodech, a make-up mám stejně bezchybný jako nakulmované vlasy.

Oni se smějí, vtipkují a hrají si.

Já jsem krůček od nervového zhroucení a možná si pozvracím prsty na nohou.

Nejsem čerstvá maturantka, která na podzim nastupuje na vysokou.

Nejsem lehkovážná a svobodná a nemám před sebou celý život.

Můj život skončil.

Zavřu oči.

Kámo, vzpamatuj se. Jsi těhotná, neumíráš.

Těhotná.

Do háje.

V těle mi roste malý človíček.

Co mám sakra dělat?

Zrychlí se mi dech, sevře se mi hrud' a v útrokách se mi hromadí panika. Tohle nemůžu. Nezvládnou to. Nejde jen

o můj život, ale taky o Deatonův. Díky wrestlingu bratrovi nabídl stipendium na Penn State. Je nadšený.

Plíce se mi scvrknou a já zalapám po dechu. Dítě všechno zničí. Všechno jsem zničila a tohle prostě nezvládnou. Já – „Víš, hezký oblečení a hezcí vlasy tě tady nezachrání.“

Trhnu hlavou prudce doleva a najdu zdroj toho škádlivého hlasu.

Měla jsem okamžitě poznat, komu patří, protože to on se mnou mluví nejčastěji už od chvíle, co jsem jim svým dramatem nabourala léto. Hravě se usměje a prohrábne si vlasy, které teď vypadají tmavě hnědé, protože jsou mokré... stejně jako zbytek jeho těla.

Chvilí mi trvá, než si uvědomím, co má na mysli, a on hned pozná, že mi to došlo.

Jeho úsměv se změní v ďábelský a krouží kolem mě, jako by našel dokonalou kořist.

„Masone –“

„Moje jméno od tebe zní tak pěkně, Malá krásko,“ zasměje se a pak se na mě vrhne, popadne mě za stehna a zvedne mě do vzduchu dřív, než se stihnu vzpamatovat.

Vyrazí mi to dech a čekám, kdy se ve mně ozve rozčilení a vztek, ale ani jedno z toho necítím.

Projede mnou podivný vír úlevy a vzrušení. Zasměju se, zavřu oči a držím se jako klíště, když se naše těla ponoří do oceánu.

Vypísknu a málem se z té šíleně ledové vody rozchechtám. „Panebože!“ Sevřu ho pevněji. „Proč je tak studená?“

Mason se mi chichotá do ucha, točí se dokola a potápí mě níž, až křičím. „Zadrž dech. Jedna...“

„Neopovažuj se –“

„Dvě.“

„Ať tě to ani nenapadne –“

Ramena mi mizejí pod hladinou, lapám po dechu a dlouze se nadechnu. Mason nás potopí, ale okamžitě se zase vynoříme.

Třesu se zimou, i tak mi však v krku bublá nečekaný smích, zasténám a rozmrkávám vodu na umělých řasách, on se vydá ke břehu a za chvíli ucítím pod nohama písek.

Ruce se mi samy od sebe rozvlní a já na něj cáknu vodu, ale nemůžu se přestat usmívat.

„A jaký mám vlasy teď?“ posmívám se sama sobě.

„Mně pořád připadají dokonalý.“ Naše oči se setkají, ale on rychle uhne pohledem a odkašle si. Pak se s úsměvem ohlédne. „Musím přiznat, že jsem si byl celkem jistě, že se na mě nebudeš zlobit, když tě hodím do vody.“

„A stejně jsi to udělal.“

„Hele, byla to osmdesátiprocentní šance a to zvládnou cokoli. Měla bys vidět moje statistiky.“

„No jo vlastně,“ přikývnu a potopím se, takže mi vlnky šplouchají na bradu. „Jsi velká fotbalová hvězda, co?“

„To si piš.“ Jeho úsměv je stejně drzý jako škádlivý. „Koukáš někdy na americké fotbal?“

„Nebaví mě to.“

Zírá na mě, doslova má pusku dokořán, a trhne hlavou směrem ke svým kámošům. Napadne mě, že hledá zastání, jenže všichni jsou moc daleko. Rozesměju se.

Když se přestanu smát, začnu šlapat vodu a dlouze si pozdechnu.

Moje oči najdou ty Masonovy a tentokrát je jeho úsměv něžný.

„Na tohle jsem čekal,“ zašeptá, ale o chvíli později začne vrtět hlavou. „Dívej se na mě takhle ještě chvíli.“

Zmateně sraštím obočí, zatímco on se brodí blíž ke mně a přejede mi klouby prstů po čele.

Nevěděla jsem, že ho tolik krčím. „Dívala jsem se dost dlouho.“ Jeho pohled se znovu setká s mým, a i když nedokážu rozklíčovat jeho výraz, v hrudi se mi něco sevře.

Je to skoro jako... jako by mu na mně záleželo. Jako by si dělal starosti a chtěl, abych věděla, že je v pořádku cítit všechno, co cítím. Že všechno bude v pořádku a můj život ještě neskončil.

Že jsem svým útekem z domova nic nezničila, že mám právo skrývat těhotenství před klukem, kterého miluju, ale jen na chvíli, než vymyslím, co budu dělat.

Šílené bláboly, co?

Masona skoro neznám, seznámili jsme se doslova před několika dny. Přesto je to tam, ve zlatavých duhovkách jeho očí.

Slib.

Spodní ret se mi chvěje a on mi znovu přejede kloubem prstu po lícni kosti.

„Jenom kapka vody,“ zašeptá a smaže hloupou slzu, která mi bezděčně vyklouzla.

Oba víme, že je to lež, a já se díky tomu zase můžu usmát.

„Takže.“ Otočím se a úkosem na něj kouknu. „Fakt se při fotbalu nenudíš?“

Okamžitě se zamračí, ale ještě předtím se usměje. „No, Malá krásko.“ Pomůže mi z vody. „Rád ti to vysvětlím...“

A pak to udělá.

Celé hodiny se mi tu hru všemožně pokouší popsat. Čmárá do písku čáry, písmena X a O, a když mi podá větvíčku a řekne mi, abych mu ukázala, kam míč směřuje, přejedu s ní přes celou kresbu a vybuchnu smíchy, protože s hrůzou zalapá po dechu.

Hrajeme na honěnou a on mi ukazuje, jak chytit míč pro perfektní přihrávku. Ostatní se přidají a najednou se vytvoří

týmy. Projeví se soutěživá povaha každého kluka a samozřejmě Lolli.

Na konci dne už Ari, její nejlepší kamarádka Cameron a já lapáme po dechu a padneme do písku. Jsme vyždímané, ale kluci ne.

„Jak je možný, že ještě vydrží běhat? Já skoro nemůžu mluvit.“

Holky se rozesmějí, natáhnou se a nastaví tváře slunci, které teď stojí přímo nad námi.

„Kámo, ti by vydrželi hrát celý dny.“ Cameron otevře oči a usměje se. „A Lolli taky.“

Nevěřicně se podívám na skupinu a zavrtím hlavou. Už přestali hrát a zhroutili se do písku, ale přestože se jim kůže leskne potem, nevypadají ani trochu vyčerpaně.

Lolli se předkloní, zatleská a vezme na sebe roli trenéra, kluci se rozdělí do dvojic a začnou mezi sebou zápasit, což je důsledek jejich neschopnosti dohodnout se na tom, kdo vyhrál.

Zápas. Přítel. Mimino.

Můj úsměv je fuč a já vyskočím a zamířím pryč... ale daleko se nedostanu.

„Mizíš, jo? Víš, že se holky chystají k molu na oběd?“

Ztuhnu, polknu a přinutím své rty, aby se zvlhnuly, než se otočím.

Právě mě dohnal Chase, Masonův nejlepší kámoš, a oprašuje si písek z kolen.

„Jo, já nemám hlad. Jen si vezmu něco k pití z verandy a na chvíli si sednu.“

Usměje se na mě zářivě bílými zuby, předběhne mě, otočí se a jde pozadu, aby se na mě mohl dívat. „Paráda. Jsem vyprahlej.“

Zazubím se. „Vyprahlej?“

Zasměje se a vyběhne schody na verandu po dvou. „Copak ty nemáš ráda metaforické jazyk?“

„No jo, já jsem hotovej učenec,“ řeknu a okamžitě sebou trhnu.

I kdybych byla, což nejsem, teď už by na tom stejně nezáleželo. S miminem se na vysokou jít nedá.

Deaton ale půjde. Studuje s vyznamenáním a díky sportu dostal plné školné. Je to génius, zato já jsem blbka, která všechno kazí.

Chaseovi na okamžik zjihnou rysy, ale rychle nasadí bezstarostný úsměv. Sáhne do chladicího boxu a vrátí se ke mně se dvěma láhvemi vody.

Usadí se vedle mě, jednu mi nabídne a chvíli tam se mnou jen tak je, mlčky pozoruje své přátele a spoustu dalších lidí přecházejících po písku.

Po několika minutách se Chase s povzdechem opře. „Obvykle tu nebývá tak rušno.“

Tázavě se na něj podívám a on dál upřeně sleduje kolemjdoucí.

„Léto je vždycky trochu bláznivý. Každý chce aspoň jednou vyrazit na pláž a lidi z celé země sem jezdí najít takovýhle místečko.“

„Nemáš rád davy?“ zeptám se.

Pokrčí rameny a dlouze se napije. „Nevím, asi nemám rád... změny.“ Odmlčí se, jako by si nebyl jistý, že zvolil to správné slovo.

Nejsem si jistá, jestli to v tomhle kontextu dává smysl, ale tak nějak chápu, co říká. Když si zvyknete, že je něco nějak, dav cizích lidí vás rozhodí.

„Nejlepší to tady začne být těsně předtím, než budeme muset odjet.“ Zasměje se. „Srpen, září. Měla bys ještě zůstat. Myslím, že se ti tu bude líbit.“

Když kouknu jeho směrem, zjistím, že už se na mě dívá, a zaslechnu čím dál hlasitější hovor ostatních. Blíží se k nám kluci. „Kdyby tě naše partička unavovala, dej mi vědět,“ vstane a chytí míč, který na něj někdo bez varování vystřelil.

Pak se objeví Mason a svého nejlepšího kámoše obejmě. „Hrajeme ,hádej, kdo jsem‘ a ty jsi s náma v týmu. Vítěz dostane cokoli, co si zamane.“ Oba kluci se na mě zazubí a já se nemůžu ubránit úsměvu.

Odejdou připravit hru na piknikovém stole a já si uvědomím, že poprvé v životě necítím tíhu a připadám si bezstarostná.

Jak se den mění v noc a já se dívám na nekonečnou vodní plochu před sebou, nedokážu zahnat myšlenku...

Co když... co když nebyla chyba sem přijet?

Rozhlédnu se po lidech, které jsem tento týden poznala, můj pohled se krátce zastaví u Masona a přesune se k obzoru.

Nesměle, možná i podvědomě, si sklouznu rukou k podbřišku.

Co když jsem přesně tam, kde mám být?

3. KAPITOLA

PAYTON

SOUČASNOST, 3. ČERVENCE

„Ťuk, ťuk.“ Nakouknu do chodby, kde po špičkách cupitá Mia.

Deaton otočí hlavičku tak rychle, až mi málem spadne z klína, a okamžitě začne žvatlat a vzrušeně sevře pěstičky, protože si bude moct hrát s někým novým.

Zvednu ho, otočím ho čelem k ní, vezmu ho za ručičku a zamáváme jí. „Řekni: ahoj, Mio.“

„Takže je vzhůru,“ zavrtní Mia, rozběhne se, vezme mi ho z náruče a zvedne ho do vzduchu. „A já myslela, že jsi nepřišla na brunch, protože spinkal.“ Podívá se na mě se zvednutým rezavým obočím.

„Tak co je?“ Přejdu její komentář bez odpovědi a vstanu. Využiju volných rukou a posbírám rozházené hračky, ponožky a další věci.

„Každý den se něco podělá, znáš to.“ Mia mě s Deatonem v náručí následuje do kuchyně.

Tázavě se na ni podívám, a když se jí Deaton pokusí strčit ručičku do pusy, dramaticky zakloním hlavu a rozesměju se.

„Takže... mám problém. Teda, nejde o mě, a upřímně, ani nevím, proč se vlastně snažím pomoci, ale –“

„Mio, no tak.“ Přemáhám úsměv. „Vyklop to.“

„Fajn.“ Obrátí oči v sloup. „Chtěla jsi někdy fotit svatební hostinu?“

Svraštím obočí. „Poslouchám.“

Mia přikývne a popíše mi, jak její klientka, jejíž svatební šaty měla Lolli včera na sobě kvůli posledním úpravám, shání nového fotografa, protože ten původní jim focení zrušil. „Tak jsem si vzpomněla na tebe... a taky jsem jí už tak nějak slíbila, že se toho ujmeš...“

„Mio“, zasměju se a zavrtím hlavou. „Spolupracuju s Embers Elite teprve půl roku nebo tak nějak. A fotím sport.“

„To je to samý.“

„Ani omylem.“ Potichu se zasměju a snažím se natočit kartáč na čištění láhví do lepšího úhlu. „Fotím záběry v pohybu... většinou.“

„Tak vidíš!“ Usmívá se. „No tak. Nebude to nic náročného. Na obřad mají focení zajištěný a pak chtějí jen momentky, žádný pózování. Cvakneš pár fotek bez smlouvy, a zkrátka pěkně balík od rozmazlený holky z jihu. Je to skvělá příležitost.“

Kousnu se do rtu a v hlavě se mi bleskovou rychlostí začnou rojit nápady na fotky. Asi je to na mně vidět, protože Mia vypískne.

„Jupí!“ vykřikne a tančí s Deatonem v náručí, který se spokojeně usmívá. „A než se začneš strachovat, že nebudeš moct jít, Ari a Noah hodně rychle nabídli hlídání.“

Srdce se mi sevře lítostí, protože vím, čím si museli projít. Ale než začnu srovnávat jejich trápení s mým, okamžitě ty chmury odeženu.

„Jo, dobře. Platí“, souhlasím rychle, abych si to nestihla rozmyslet. Stejně nemůžu odmítnout. Ale upřímně... „Vezmu to moc ráda.“

Mia udělá na Deatona přehnaně radostný obličej a pak beze slova vyjde zadními dveřmi a vezme mého syna s sebou.

Nečekám, až se vrátí, využiju chvíle volna a běžím do sprchy.

Vyšlo to skvěle, přímo dokonale.

Dneska budu celé odpoledne venku s rodiči Masona a Natea. Zítra je svátek, takže tu budou všichni, ani chvíli nebudu ticho a já nebudu mít čas přemýšlet. A pozdě večer, až mi moje podvědomí nedovolí spát, si připravím tašku na focení. Pak bude ta svatba, která mě perfektně rozptýlí. Zvládnou to.

Dokážu to.

„Není to ten nejsladší drobeček na světě?“ zavrčí Vivian a v očích se jí zalesknou slzy štěstí, ale způsob, jakým si přitiskne ruku k hrudi, mi zároveň říká, že myslí na ztrátu, která její rodinu nedávno potkala.

Masonova matka Vivian je – spolu s Lollinou budoucí tchyní Sarah – jednou z nejlaskavějších žen, které jsem kdy potkala. Od chvíle, kdy jsme se loni seznámily, se z těch dvou stalo něco, o čem jsem nevěděla, že to potřebuju – ženy, které můžu obdivovat.

Vždycky jsem věděla, že je moje matka hrozný člověk, ale možná proto jsem nikdy nepřestala přemýšlet o tom, co to znamená být dobrý člověk. Myslím ze srdce dobrý. A tyhle ženy? Řekla bych, že jsou jedinečné. A dokonce dvě.

Jsou laskavé, umějí odpouštět, mají pochopení a jsou starostlivé. Jsou nezištné a odhodlané rozdávat lásku, s čímž jsem se nikdy nesetkala, a udělaly to jak pro Deatona, tak pro mě.

Nikdo mi nevolá tolik jako Vivian a nikdo neposílá balíčky s potřebnými věcmi tak často jako Sarah. Tu jsem požádala,

aby to nedělala, protože nechci, aby to brala jako povinnost – čím častěji to dělá, tím to jako povinnost víc vypadá. Samozřejmě nad tím pokaždé mávne rukou a za pár dní mě na verandě čeká další krabice. Přísahám, že dětské oblečení kupuju jen tehdy, když vidím něco, co chci, aby Deaton měl. Díky těm dvěma a Lolli s Parkerem má synek víc věcí než já.

S úsměvem pozoruju, jak ten malý človíček vydává zvuky a natahuje uslintané prstíčky ke sklu před námi. Medvídě na druhé straně přijde blíž a připlácne packu na stejné místo.

Deaton sebou trhne, celé jeho tělíčko sebou škubne leknutím a my tři se rozesmějeme, když se na nás podívá velkýma modrýma očima a hledá ujištění, že je v naprostém bezpečí.

„Ach, miláčku,“ skloní se k němu Vivian.

Zaslechnu dětský křik, podívám se doleva a spatřím malého chlapce s blond vlásky, který je usazený v kočárku. Natahuje se po muži s podobnými rysy a já předpokládám, že je to jeho otec. Muž si okamžitě dřepne, malého odepne a vesele s ním poskakuje k výběhu.

Dívám se, jak chlapeček pokládá hlavu na mužovo rameno, a připadá mi, jako by mi na hrudi přistál obrovský balvan.

Deaton...

„Pojď, zlato.“ Ovine se kolem mě tichý hlas a Sarah mě vezme za paži a vede nás k místu, kde čeká moje usmívající se miminko s Vivian.

Vůbec jsem si neuvědomila, že šli dál.

Vivian se na mě chápavě podívá a věnuje mi drobný úsměv, který se rychle rozšíří, když ukáže na kudrnatého klučíka ve svém náručí. „Myslím, že je čas na oběd. Co ty na to, broučku?“

Společně míříme k restauraci a mně celou dobu zvoní telefon, ale nevšímám si toho a nedívám se na displej.

Vím, že mi volá on.

Vždycky mi volá on.

MASON

Sedím na posteli, nohy na podlaze a podupávám tak rychle, že čelo postele neustále naráží do zdi. Brady ze mě později bude chtít vytáhnout, s kým jsem si odběhl užít. Málokdo ví, že jsem se nikoho nedotkl od –

Potlačím svou frustraci, vyskočím na nohy a hodím na sebe mikinu.

Vyjdu ze dveří a během několika vteřin běžím po pláži, dneska už potřetí.

Nevydržím v klidu, když mě od Payton dělí jen pár metrů, což jsem si přál celé měsíce, ale nemůžu ji vidět ani s ní mluvit. Není totiž doma. Vím to, protože jsem tam dneska byl už dvakrát – pokaždé když jsem šel běhat. Při druhém pokusu tam byl Parker, ale ona pořád ne, takže se tam nemůžu zase stavovat a ptát se po ní, aniž bych působil jako majetnickej kokot.

Ne, že by mi na tom záleželo. Upřímně, já jsem majetnickej kokot, ale ovládám se a snažím se neudělat přede všemi scénu. Zatraceně, je tu tolik lidí. Pořád. Nikdy ji nezastihnu samotnou, ne během návštěv, jako je tahle.

Kdyby záleželo na mně, udělal bych scénu, vyrazil dveře a bušil se do hrudi jako neandertálec. Ale neudělám to. Jen kvůli ní, na nikom jiném mi nezáleží.

Když se blížím k Paytoninu domu, stejně trochu zpomalím a skenuju očima každý centimetr. Odtud nevidím nic, co by mi prozradilo, jestli se už vrátila. Mohl bych zaklepat, ale Parker by se mě zeptal na totéž co předtím.

Volal jsem jí?

Posměšně si odfrknu.

Co je to za otázku?

Samozřejmě že jsem jí volal, do háje. A taky psal.

Volám jí a píšu už padesát sedm dní. Neodpověděla ani jednou. Jo, počítal jsem to a víte co? Nezní to tak hrozně jako

počítat to v měsících, ale je červenec, a naposledy se mnou mluvila v květnu, takže je to pěkně v háji. Je to na hovno. Ještě horší.

Uvázl jsem v pohyblivém písku a není tu nikdo, kdo by mě z něj vytáhl.

Oběhnu její dům, pak ten Nateův a běžím dál, běžím déle než při kardiu v pět hodin ráno a dál než při druhém kole, kdy jsem si myslel, že jsem si to chytře vypočítal na dobu, kdy bude Deaton vzhůru. Nevypočítal. A protože nereagovala, když jsem zaklepal na její okno, už musela být pryč.

Proč to dělá? Co se to sakra stalo?

Tyhle otázky mě děsí, takže je neposlouchám. Běžím, dokud mi nehoří plíce, a teprve když se mi podlamují nohy, otočím to a táhnu se osm kilometrů zpátky, tentokrát po ulici, abych měl výhled na přední část domu pro případ, že bych ji zahlédl.

Ale nikde nikdo a teď už mě to začíná vytáčet.

Po spáncích se mi řine pot, udýchaně dorazím k příjezdové cestě plážového domu, který spoluvlastním se svojí sestrou, její nejlepšší kamarádkou Cameron a svými kámoši Bradym a Chasem. Přetáhnu si mikinu přes hlavu a otřu si jí čelo, vyjdu na verandu a zamírím k zadní části domu. Odhodím mikinu na lavičku a vytáhnu z kbelíku u dveří míč.

Sotva ho vyhodím do vzduchu, posuvné dveře se otevřou a v nich se objeví zrovna on.

Jeho oči se na okamžik setkají s mými a klesnou k lýtkům, která se mi křečovitě svírají a škube v nich. „Přeháníš to.“

„Zvládám to.“ Protáhnu se kolem něj, skoro tu bolest necítím, a sejdu po schodech do písku. Otočím se, takže jdu pozpátku, a namírím míč jeho směrem.

Noah okamžitě nastaví ruce a já mu míč hodím. „Projdeš se mnou pohyb na hřišti?“

Po krátkém zaváhání přikývne, připojí se ke mně a vrátí se do své staré – nebo nové, záleží, jak se na to člověk dívá – pozice receivera. Byl navržen jako wide receiver, oficiálně končí jako quarterback a pomáhá mi zdokonalit moje grify.

První půlhodinu se jen zahříváme krátkými přihrávkami, ale ve chvíli, kdy se dostaneme k pohybu na hřišti, jsem úplně na dně.

Házím horem i spodem, a když mu přihraju, což bych normálně zvládl i se zavřenýma očima, míč přistane tři metry nalevo a on trhne hlavou mým směrem.

Vrací se ke mně se znepokojeným výrazem – oprávněně. „Spolupracoval jsi s trenéry i mimo sezonu?“

Uhnu pohledem a roztočím míč v rukou. „Každý den.“

„Práce nohou? Mechanika? Rotace kyčlí –“

„Jo, Noahu,“ skočím mu do řeči. „Dělám všechno, co by udělal Noah Riley. Pracuju na tom, abych se dostal z tvého stínu a tak.“

Noah se zamračí, ale nic neřekne. Je skvělý, ale možná by bylo lepší, kdyby tu byl Chase. S tím bych se aspoň mohl pohádat. Noah je prostě moc... Noah.

Poznám, že chce říct něco, co by řekl můj táta. Abych nikoho nenapodoboval, ale ujal se role, pro kterou jsem byl určený jako další vykopávající quarterback univerzity Avix, protože Noah začíná hrát dospělácký americký fotbal. To poslední by neřekl, na to je moc skromný.

Je mazec, že moje dvojče chodí s klukem, kterého hned v prvním kole vybrali do NFL. Rád si myslím, že za to ségra vděčí mně – všechno to odpolední a víkendové vysedávání na tribunách se jí vyplatilo, a tím nemyslím finančně.

Mluvím o tom jejich epickém milostném příběhu.

Ona to má.

Já to chci taky.

Do háje.

Prohrábnu si vlasy a podívám se jeho směrem. „Mám blbej den, to je celý. Na tréninku jedu jako mašina. Mám dva denně, končím ledovou koupelí na střídačku s horkým zábalem. Neměl jsem žádný volno a trénuju celý léto. Trenér říká, že mám dobře našlápnuto.“

Noah přikývne a pátravě se na mě podívá. „Víš, že všeho moc škodí, že jo?“

„Jo, kámo. Já vím.“

„Tak co tady děláme, když máš křeče v lýtkách? Jestli dost neodpočíváš, natáhneš si sval.“

„Říkám, že chodím na ledový koupele.“

„Myslím teď. Ne ve škole.“ Trochu nakloní hlavu a vím, že už přestal předstírat, že nevidí víc, než že trénuju i ve volnu. „Víš, že mi můžeš říct cokoli, že jo?“ zeptá se. „Teda, nejsem Chase ani Brady, ale jsme kámoši, Masone.“

„No tak, chlape.“ Mávnou rukou. „Patříš do naší podělaný rodiny a ty to víš, tak nezačínej.“

Zeširoka se usměje a ani já se nedokážu ubránit úsměvu.

Mám na jazyku otázku, kdy požádá mou sestru o ruku. Po tom roce, co mají za sebou, a lásce, o kterou museli bojovat, si skoro říkám, že už to možná udělal, a zatím nám to neřekli. Ale on se na mě vyčkávavě podívá s výrazem „neodbíhej od tématu“ a já se od něj odvrátím.

Nebude vyzvídat. Nikdy to nedělá.

Do mé ségry byl zamilovaný celé měsíce, poslouchal, jak mluví o jiném klukovi, ale nikdy si ani slůvkem nepostěžoval. Má vnitřní sílu a odhodlání světce. On je ztělesněním trpělivosti a já tu stojím a v kapse mám vlásenku, kterou jsem šlohnul Ari, protože chci dneska večerodemknout dveře Paytonina pokoje a přimět ji, aby si se mnou promluvila.

Proč se mnou nechce mluvit?

Frustrovaně zavrčím a podívám se na Noaha, ale on už mi nevěnuje pozornost. Na tváři se mu pomalu rozlévá úsměv a zasněný výraz a já se nemusím otáčet, abych věděl, kdo právě vyšel na verandu.

„Ségra!“ zavolám, abych si svůj odhad ověřil.

„Brácha!“

S úsměvem se ohlédnou a zjistím, že se s rukou pod bradou opírá o zábradlí. Věnuje mi krátký úsměv a znovu se vrátí pohledem k Noahovi.

Teplo v jejích očích mě okamžitě naplní štěstím, které se však stejně rychle změní v něco jiného.

Noah má svou holku.

Myslel jsem, že jednoho dne budu mít tu svoji i já. Možná se to nestane.

Třeba je to jen sen, který se mi nikdy nesplní.

Asi se musím víc snažit.

„Půjdu se podívat, co dělá Nate.“

„Aha, jasně, škádlí mě Ari, jako by věděla, jak se věci mají. Což není možné. Nikdo to neví.“

Nikdo kromě mě... a holky, kterou chci mít.

„Víš, že je dneska v zoo s mámou a tetou Sarah, že jo?“

Ari mi dokáže, že do mě vidí líp, než jsem si myslel, ale taky mě svou otázkou totálně šokuje. Protože jsem nevěděl, kde Payton je. Mělo by mě uklidnit, že tráví čas s mou rodinou, s lidmi, kteří mě milují nejvíc na světě, ale není to tak.

Chci, aby trávila čas se mnou. To já chci ukazovat prckovi opičky a medvědy. Možná je to ale dobré, nějaké zvláštní znamení, že je pořád na dosah, i kdyby jen prostřednictvím mých nejbližších.

Bude moje. Musí být.

Co si zatraceně počnu, jestli ne?

4. KAPITOLA

PAYTON

SOUČASNOST, 4. ČERVENCE

Kdysi jsem nechápala, proč lidi baví jezdit na pláž. Kdo by se chtěl koupat v ledové vodě? Každý, kdo se někdy ponořil do oceánu u pobřeží Kalifornie, ví, že jediná věc, kterou tento slunný stát nemá... je teplá voda. Jistě, někdy je voda studená trochu míň, ale nikdy není teplá, a to ani nemluvíme o písku.

Když se odvážíte jít si zaplavat, máte ho plné plavky, a jako bonus slané vrabčí hnízdo na hlavě, i když si ji vůbec nenamočíte. Jo a hodně štěstí s luxováním písku, který si nataháte do auta. Bez ohledu na to, kolikrát okopete sandály o obrubník nebo vyklepete ručník, nikdy to nestačí. Vždycky vyhraje písečný démon.

Takže jo, kdo by sakra chtěl strávit na pláži jedinou minutu? Bože, matka ze mě vychovala rozmrzelýho spratka.

Naštěstí je můj bratr úplně jiný než ona. Ukázal mi to, co jsem neviděla, a povzbudil mě, abych otevřela nejen oči, ale i mysl.

A teď?

Nechápu, jak někdo může pláž nesnášet.

Upřímně, nemám tušení, kde bych bez ní byla.

Vlny, i když jsou nemilosrdné, nesoudí.

Slunce vás nespaluje ustaranýma očima a napjatým výrazem.

Vítr z vás nic netahá, když se vám nechce mluvit.

Písek tlumí všechny kroky, nejen to opatrné našlapování po špičkách, kterého už mám plné zuby. Na pláži nejsem chudinka. Mimo pláž mě všichni litují. Chudinka Payton ztratila kluka, kterého milovala.

Chudinka Payton nemá maturitu.

Chudinka Payton měla dítě na střední škole.

Chudinka Payton je svobodná matka.

Chudinka Payton... zní to jako refrén nějaké písničky.

Vyhýbat se svým pocitům není tak těžké, jak by se mohlo zdát, ale jak to mám udělat, když mi všichni neustále opakují, že všechno dobře dopadne? Proto mám radši, když všichni odjedou na koleje a dům je prázdný. Pak kolem mě nikdo nekrouží, nikdo nepředstírá, že je všechno v pohodě, a já se můžu v klidu litovat. Bývalo to častější.

Ale stejně je to tu zase.

Zasténám a přejedu si rukama po tváři. Bože, možná fakt jsem ta ztracená dušička, za kterou mě všichni mají.

No, ne všichni.

On mě tak nebere. Vidí mnohem víc než jen nešťastnou holku se zlomeným srdcem. On – Ne.

Zavřu oči a tu myšlenku zaženu. Nesmím na něj myslet. Je to... špatné.

S povzdechem se přinutím posadit a ohlédnout se k houpačce, která se lehce pohupuje v ranním vánku pod obrovskou pergolou. V Oceanside fouká i v červenci. Je stará, dřevěná a pro dva, kolem řetězu, kterým je připevněná k silnému trámu, jsou omotaná světýlka – Lollin dárek od jejího muže. Je to hmatatelný předmět lásky – smysluplný a jejich.

Zvedne se ve mně přílivová vlna závisti, vrazí mi do hrudi a vyrazí mi vzduch z plic. Ona má to štěstí, že může svůj život sdílet s partnerem.

Já ne.

Měla bych být šťastná. Mám jeden z největších darů, které mi kdy láska mohla nabídnout, dokonale zdravého chlapečka, a v jistých zvrácených ohledech, jakým může rozumět jen holka vychovaná ďábelskou matkou, jsem šťastná. Ale to je ta vyděšená, sobecká část mě. Ta část, která nechce, aby se krutý svět dotkl nevinnosti, již můžu chránit, pokud jde jen o mě, ale to ve skutečnosti nechci. Já o svoji možnost volby přišla během jediného okamžiku a teď se s tím musím vypořádat.

Nic jiného mi nezbyvá.

Oči mi padnou na monitor chůvičky v mé ruce a já se usměju. Synáček tvrdě spí ve své postýlce, pod paží má zastrčený plyšový fotbalový míček, jako by se s ním narodil.

Nenarodil. Jeho táta byl wrestler, ne hráč amerického fotbalu, ale nikdy mu o tom nebude vyprávět ani mu neukáže oblíbené chvaty.

Deaton nikdy neuslyší ani tatínekův hlas.

Oči se mi okamžitě zalijí slzami a já je zavřu, nechám horké stružky, aby mi zahřály tváře, vítr rychle promění teplo v chlad, ale já je nesetru.

Vítám pocit viny, který mnou proudí, i bolest, hněv a touhu. Lítost.

Láska ke klukovi, jenž už tu není, mě tíží ve zlomeném, pohmožděném srdci.

Ozve se tiché cvaknutí, já otevřu oči a se srdcem až v krku zírám na monitor.

Dveře do pokojíčku mého synka se pomalu otvírají a dovnitř vklouzne on.

S chvějícími se rty pozoruju, jak Mason přistupuje ke staré postýlce a dívá se na Deatona s výrazem tak něžným, že ho nejde nazvat jinak než zbožňování. Pohladí ho svou velkou dlaní po tmavých vláskách a s bolestným výrazem zavře oči. Sklopí hlavu a já přidušeně vzlyknu. Srdce mi ztěžkne a nad propastí, již v mém srdci zanechala smrt jeho táty, se vznáší další vzlyk. Tlačí jako jehla, která se nemůže dočkat, až probodne kůži. Až naruší povrch a zavrtá se hlouběji, než už je.

Nemůžu ji pustit dovnitř.

Nemůžu pustit dovnitř jeho.

Jako bys do toho měla co mluvit.

Jako by už nebylo pozdě...

S očima upřenýma na monitor se snažím neplakat, když se skloní k postýlce a jemně vezme Deatonovu malou ručičku do své velké. Zírá na mého spícího chlapečka s tím nejnežnějším, ale nejsmutnějším úsměvem na rtech.

„Nikomu to neříkej, ale mám strach, prcku,“ zašeptá. „Tvoje máma se mi vyhýbá a já nevím, co s tím mám dělat.“

Na chvíli ztichne a já se snažím dýchat, zírám na synovu ručičku, která se rozvírá a chytá Masona za palec.

Masonovy rty se rozšíří do širokého úsměvu a ozve se tichý smích. „Takhle mi říkáš, že mě nikam nepustíš?“

V hrdle se mi vytvoří uzel a chytím se za krk.

Masonův úsměv zmizí a on si opře čelo o hranu postýlky. „Nenech mě odejít, prosím.“

Zalapám po dechu a vypnu kameru. Už to nemůžu poslouchat. Nemůžu se na to dívat.

Ještě chvíli sedím v písku, než se odvážím chůvičku znovu zapnout. Když uvidím jen spící dítě, napětí ve svalech se mi uvolní.

Zavřu oči, zvednu se a zhluboka se nadechnu slaného vzduchu.